

Sygn. akt I UK 270/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2014 r., zaskarżając wyrok w całości. Zarzucono naruszenie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118) poprzez niezaliczenie skarżącego wymaganego ustawą okresu pracy w warunkach szczególnych i zmiany wyroku Sądu Okręgowego w G. na niekorzyść skarżącego.

Jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazano na konieczność dokonania wykładni prawa wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, cytując – *„sądy orzekające w sprawie zaliczenia okresu pracy w warunkach szczególnych do uprawnień emerytalnych stosują różne kryteria wymogu tej pracy – „stale i w pełnym wymiarze”. Konkretnie – pracownicy w budownictwie, zaszeregowani na takie same stanowiska pracy np. cieśla wykonujący prace na*

wysokościach – w niektórych wypadkach otrzymują prawo do emerytury a drudzy wykonujący taką samą pracę – nie.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2010 r., II PK 343/09, LEX nr 603420). Podstawą oceny prawnej Sądu Najwyższego może być tylko stan faktyczny ustalony w zaskarżonym wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2001 r., II UKN 649/00, niepubl.).

Odnosząc się w tym kontekście do wskazanej w skardze podstawy przyjęcia jej do rozpoznania, tj. istnienia potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, należy zauważyć, że przesłanka ta zostaje spełniona w sytuacji, gdy wyników tej wykładni zależy rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 42/07, LEX nr 898438). Warunek ten nie został spełniony w tej sprawie, ponieważ dokonanie wykładni kryterium „stale i w pełnym wymiarze” nie rozwiąże w żaden sposób zasadności zarzutu kasacyjnego naruszenia prawa materialnego, to jest art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w wykazie stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 413/12, LEX nr 1350310 i powołane tam orzeczenia). Praca cieśli wykonującego prace na wysokości nie została wymieniona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia, wymieniającym prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, w Dziale V dotyczących prac w budowie i przemyśle materiałów budowlanych, w pkt 5 wymienia się prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Z kolei z uzasadnienia zaskarżonego wyroku podniesiono, że praca skarżącego na stanowisku cieśli nie polegała na montażu konstrukcji metalowych na wysokości, a jeżeli takie konstrukcje na wysokości wykonywał, to zajmowały mu one jedynie część czasu pracy.

Uwzględniając powyższe, wskazana w skardze kasacyjnej podstawa nie uzasadnia przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.